

Értesítések

Rémtelenül levelek el nem fogadtattak.

Előzetési árak:

Helvén hűbérhozó, vagy
vidéki postán küldve:
Részlet: — 7 fr. —
Feltérlet: — 3 — 50 —
Szegedre: — 3 — 50 —
Külföldre egész évre 20 frank.

Egyes szám 4 fr. 5 k. a kapható
a kiadványokhoz, a Kereszt-
vár kiadványokhoz.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közmívelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassomegyei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek
hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda:
Brassó, Kolosstor-utca 26. szám alatt.
hova a lap szellemi részét illető közlemények beérkeznek.

A szerkesztést jelölő:
F E R E S V I L M O S.
Kéziratok vissza nem adódnak.

A lap kiadó-hivatala:
Brassó, Kolosstor-utca 20. sz. a.
Ide küldendő az előfizetési pénzek és hirdetések díja.

Hirdetések felvételnek a kiadó-hivatalban.

Hirdetések díja:

4 hasznos görög-sor vagy
más helyen 5 k. Nagyból és
többesből hirdetésekkel közve-
mény. Minden egyes hirdeté-
sötét más négy alkalom 10 k.
belüljől fizesendő.

Hírtérlet: kétféleképpen 10 k.

Hirdetés és hírtérlet díja:

Hirdetés és hírtérlet díja:

Egy eszme, mely még is testesülhet.

Nem csupán mióta a mennyben is figyelmet kedeznek fordítani társadalmi életünk mozgalmaira, a mozgató erőkre, korábban is, régés-régen érdekeltek viselkedett már azon dolgok, események és kisebb-nagyobb szalon interjúk és iránt, melyek a magyar társadalmi fejlődésére, a fejlődés irányítására és a magyarság különböző tevékenységére, vagy ha inkább teszik erősbítésére vonatkoznak. — Megvalljuk, sokban egyetértünk K. . . . I. . . . urambátyám ezidőszori mezei közvetítő intézeti főnök gondolkodásai: de azért B. K. úrunk kifakadásai és elégedetlenségei is tulajdonképpen bizonyos becserélt, mert úgy tanultuk is úgy tapasztaltuk az életben, hogy nincsen olyan rossz könyv, a melyből valami tanulni ne lehetne; mi brassóiak az időszertől annál kedvesebb — hogy ne mondjuk — irigyledző körülmények között élünk, mely nekünk „boldog sorunkat” nemcsak Isten, s a megintatottak tanácsai, hanem a mennyi seregnek éreztetett „feljebb” a gyarló föld „teremtő erő” „telte” kész vezér-„főnök” vették gondozásuk alá, s vezetik selyvedző társadalmi hajókait ama répként fű, melynek magyarság, erő, hatalom és dicsőség a neve.

Szerünk magyarság majd alkalmat arra, hogy a meynországi alhangotokra, úgy mint a görögösítő felvisehangjára megadasson egyen s az „arany

középutat” kereső hozzájárulásunkat; most egy eszmét kívánunk nyilvánosan is odaiktatni társadalmunk körpénzára elé, hadd tépelődjék meg vele az, a kit érdekel, a ki érdeklődik komolyan a mi közös ügyünk, a magyarság ügye iránt; bátha az eszme még is testesülhet.

Tisztában vagyunk azzal, hogy Brassó magyarsága nem fogja elhárítani azt a posztit, nem fogja elhárítani azt a helyet a községi kormányzat, a közigazgatás s több ilyen tén, mely őt mint az édes testvérük között az idősebbet isteni és emberi jog szent megilleti, „míg kiejnő és nagyja, erőse és gyengéje a társadalomnak nem érzi az egytől tartozás köteleit, míg tehát tisztá tudassa nem válik mindnyájunknál az, hogy első sorban — e tekintetben — honfák, honpolgárok, az őszentes magyar hazaság misszionáriusai vagyunk s így az emberi gyarlóságok mondjuk, emberi kibérítései, — melyek talán egyiknél-másiknál a szerencse ajándéka, — levetődzőkedő, kezelt-kéző, vállat-váll-hoz vetve nem tesszük, nem hatunk ott hol tenni és hatni kell, a szellemi és anyagi téren egyaránt.

Úgy véljük ugyanis, hogy a társadalmi életben a közös élelénkítésre, az befolyásolástól való függelékenységére nemcsak hogy nem szükséges, és sőt hátrazottan káros az, hogy midőn a magyarság egysegről és szabadságról van is szó, akkor is anyai külön csoportba vonások s ehhez képest anyilyeneket gondolkodunk s cselekszünk is, a hány foglalkozási tért

jelölt ki rá a Gondviselés. — Erős várat csak tervszór a egybehangzó munkával, közrehatással építheti Kell hogy honarot és kereskedő, iparost és földművelő ugyanazon lélek lelkesítés, ha igazán akarunk hatni, még akkor is, ha az némi önmegtagadásra, ambíciók nem nem elgitéhetése kerülne is.

Hogy pedig mint egy test és egy lélek munkálkodassunk magyarság, társadalmunk s ezekben hazánk, szeretett imidőnt nemzetünk jólétéről és boldogságáról, egyebek mellett azt is véljük, kell lenni valaki központnak, mely vonzon minket magához, kell, hogy legyen összerendezőközpontunk egy közös közös egy mindenkitet érdeklő intézkedés symbolusa. S mi lehetne e symbolus más mint egy középület, közös ház, melyet magyarság valloja és tudjon minden brassói magyar, a hol szörakozató otthonat találni minden magyar honpolgár. Mert ne feledjük is a kicsinykeletű azt a gondolkodást, mely egy vélekedik, hogy a brassói magyarság mind több egyesület létesít kebeleiben, annál több speciális érdeklő szolgálattal vállalkozik, s ösztönösán lazítja a kapcsot, mely különben a honfiai erények sokféleképpen epen nem szűkölködő nálunk

A mi eszménk ennélfogva, mely azt hisszük, hogy jó akaratul meg is is testesülhet, az, hogy magyar egyesületeink közös erővel, közös hozzájárulással építsenek otthon magunknak, s ezzel vesszük meg alapját a magyarság egyetemesnek

Amint áldozat után, a mennyit a mi magyarságunk csak a közéleti tiz éven helybeli és országos intézmények támogatása érdekében hozott, reményelhetjük, hogy közvetlen a mi helyi társadalmi életünk, követve pedig főnök, önkéntes jövedő a magyar faj támogatása érdekében mi társadalmunk ezen áldozatát is megírja és meghozza.

Ajánlunk eszménket magyar egyesületeink vezérifratrának, különösen pedig a brassói magyarság közügyeit intéző bizottságnak jóakaratu figyelembe.

Most még van időnk és alkalmunk tenni; a minden lépés és minden mozdulat, melyet magyarságunk egyesítésére érdekében tesszünk egy egy természetű eseményt száll tovább drága hazánk és nemzetünkre.

A hogyan és mikéntet — illetőleg ha látjuk, hogy szavaink nem hangzottak el a pusztában kiáltó szó gyantán, annak idején elmondjuk nézetekünk, most csak az eszmét kívánunk feljuttatni. Vajha siker lenne szerény felszólalásunknak!

Brassói.

Elmefuttatás.

Akár merre tekintünk s mivel világot feljöttünk történelmünkben, — nézzük akár az egyesek, kora is csodálj vagy a társadalmi élet lejárását, mindent azt és így találjuk, hogy legyek, csall és társadalmi élet boldog ott virágok, a hol azt nem önkény nem szupremácia talán, hanem az alkotó elemeknek közös érdekeltsége, figyelem és önálló gondolkodása és tevékenysége támogatja a jólét.

— Nem rossz jó. Na most méltóságosk befutánk! — szolt a megfutamott a gróf határ ki ívott egy pohárra grómságot s lefektet. Dominique ott mosolygott meg a szobában, csavargatta a fejét is. Majd az ágy elő állott s ezt mondta:

— Gondolom valahit.

A fard ur lombán nyitotta személtől s hallgatta.

— Nem lehetne visszamondani azt a dolgot?

— ?

— Azt a névelőt.

Miklós gróf meglehetősen. Érté a támasztotta a könyökét s tenyerébe tette állát.

— Mi jut eszébe? . . . Nem lehet Dominique, már megígérted. Mit gondolsz, nem is lesz?

Dominiquegróf úgy létszik nem tesszett. Husztagra a vállait, fotekoltok.

— Hát igazán régre is nem épen olyan nagy baj. Eleinte egy kis alkalmatlanság a grófnak, beleeszmék majd, tessék csak nyugton aludni.

Ígásként a párnán, a térfőző, behúta a kelyhes náciát s kimozdította. A gróf felé fordult az ágyban néhány percig. Egy négy óra múltán belesinkent Dominique, akkor már aludt, mintha makonyt evett volna.

... Ezalatt szörtes svárgásban, álmalom, — egy még ismeretlen édes világ lépez képeim megrongolt Élis, ez a hajnalra fakadt óde fehér orgona ág.

TÁRSZ.

Beleszokunk majd!

— Turáné.
Malonyy Dezső.

Miklós gróf harmadnyeg óra korára jötték mindenkinek, a mit egy későregecséket látnak ember meglepődött. s mikor a náciát is csak olyba vette már, mint a csek ro, — akkor főlköndös párti s ödecsai boldog, szolgálatnyelvezőt elbocsátotta s háza földi konyhájára, a konyhajálat. Itthon a nagynője magának megörült neki s mind csak vele akart piquegírni.

Miklós gróf azonban még jó hónap alatt tisztára jött azzal, hogy nyugodt elbocsátottak. Dominique is így mondta. De még se tudta elfelejteni azazt meg az elhangzó eleméről. Fardát volt már.

— Nőstelen meg Miklós — ajánlotta neki egyszer appora a nagynője.
A gróf nyugodt, összehúta a bal kezét s bonygatókat. Az elcsapott szerencsétől most mestről volt annak idejében így, de hamar petyhüdték voltak a szemöldök s nem bírt költödni markás szemtelenséget adni ennek a nézetnek.

— Eszküznék, ez mond valahit. — Konyhája mondtam. Én eljárnom, ha akartam, megállás más emberről lesz így. A térdőt összpáncol tenyerével a gróf s

mintha szót tudnát volna, a hogy milyen ember is lesz, ha akkor jó beállt? . . .

— Honnát megadnánk.

Az öreg grófnak passzálta volt a pipét meg a hamaszt. Értékelte első sok gyönyörűségeit kalkulálta s mindenkinek ívott feleséget — rekommendált. Ezt is elintézte egyszer. Manap már megmondta az ócsók nek, hogy Élis grófnak ajánlja.

— Elint? . . .

— Ó, na, erre erre tekinteni voltam. Élis barna. Azt hiszem önmagát fogja találni az én kis egyjegyemnek. Maga emberelkezése jó kint kérdőg s így persze mit se tud arról, hogy én mi tizenegy óra korában magának szántam Élis, Júlián, Károlyra meg.

Miklós megvárta, mindegyik kór kezét, azán jarkát egy kését s frizkát a keresztelők. Mintha gondolkodni volna Szokása volt néha ilyen formán tenni.

— Jól — mondta beleegyezéssel, hosszasan elnyújtva a két bétte szót.

Aztán színházba indult. Előbb átoltozott. Öltözködés közben Dominique, a konyhájára volt meletti. Mintha megborították, a gróf azt mondta neki:

— Te!

— Parancs.

— Megnézlek!

Dominique hosszú képei vágott.

— Mit gondolsz Dominique, mi?

— Nem gondolok semmit!

— De gondolj!

Dominique gondolt. Azt mondta a grófnak, hogy: — mind jól! . . .

Ez tisztelettel úgy tette hányta a gróf feleségessé vált dolgot, mikor őt őstályozott s tartott rendben. Azán szíves lelkével, paratlan kis művészként, epizódokot is más előle használatnak adott fölött föl.

A gróf meg színházba ment egy kiest, csakhamar a konyhába, hol megörvölt egy sarkas szöveg s hányra nyert egy látszó pont. Begyelt őt a fard ezirre jött, hogy már napok előtt áldottat Tuzsival annak „Delia” futó kanczárja. Most megcsinálta a pártot s hamarosan elnyeltek rá néhány palack vasmert. Mielőtt háza most volna, rélelőből eszebe jutott s elmentette. hogy megállt. Azoknak is tesszett ez az idea. A vizitáció.

Összefutott megfutamott Dominique jelentette, hogy elégette a mit elégetett.

— Te, nem lett volna jobb visszaküldeni neki.

— Ugyan hol járnak azok azóta.

— Biz igaz. Ámos vagyok Dominique.

Miklós gróf megdörögte kottá szót, jöb.

— A hátam Dominique. Ott azt, jöb.

... s nyugott s gyarkolót alig szorította kiált. Sovány háta volt s a bordái erősen látszóak.

— Lovat vettem De mi-négy — te!

— ne nyomjál olyan erősen.

— Így jó ez. Miféle volna?

— A Tassio „Delia”-ját.

